

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
JULIANE KOKOTT,
predstavljeni 7. aprila 2022¹

Zadeva C-675/20 P

Colin Brown

proti

Evropski komisiji

in

Svetu Evropske unije

„Pritožba – Javni uslužbenci – Člen 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom –
Izselitveni dodatek – Merila – Pridobitev državljanstva kraja zaposlitve po začetku dela –
Odvzem pravice do prejemanja izselitvenega dodatka s strani Komisije“

I. Uvod

1. Uradniki Evropske unije morajo za začetek opravljanja dejavnosti pogosto zapustiti svojo državo članico izvora in prijaviti prebivališče v državi članice svoje zaposlitve. Da bi se nadomestile s tem povezane nevšečnosti in omogočilo zaposlovanje državljanov držav članic Unije na kar se da široki geografski osnovi, je zakonodajalec Unije uvedel izselitveni dodatek, katerega pogoje ureja člen 4(1)(a) in (b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi).²

2. V skladu s to določbo prejmejo izselitveni dodatek po eni strani uradniki, ki niso državljani države, v kateri je kraj njihove zaposlitve, in tam zadnjih pet let pred začetkom dela tudi niso ves čas prebivali (točka (a)). Po drugi strani prejmejo izselitveni dodatek uradniki, ki sicer so državljani države, v kateri je kraj njihove zaposlitve, vendar tam zadnjih deset let pred začetkom dela niti kratek čas niso prebivali (točka (b)).

3. Kako pa je v primeru uradnika, ki ob začetku dela ni bil državljan države, v kateri je kraj njegove zaposlitve, in je tako spadal na področje uporabe točke (a), vendar je v času svoje nadaljnje kariere pridobil državljanstvo te države? Ali je ta pridobitev državljanstva kraja zaposlitve razlog za novo preučitev obstoja pravice do prejemanja izselitvenega dodatka, tokrat na podlagi točke (b)? Ali pa je, nasprotno, izključno upoštevno državljanstvo, ki ga ima uradnik ob začetku dela, tako da poznejša pridobitev državljanstva kraja zaposlitve ne vpliva na pravico do izselitvenega dodatka?

¹ Jezik izvornika: nemščina.

² Uredba št. 31 (EGS), 11 (ESAE) o določitvi Kadrovskih predpisov za uradnike in pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske gospodarske skupnosti in Evropske skupnosti za atomsko energijo (UL P 45, 14.6.1962, str. 1385).

4. To je vprašanje, na katero mora Sodišče odgovoriti v okviru te pritožbe.

II. Pravni okvir

5. Pravni okvir obravnavane zadeve so Kadrovski predpisi.

6. Člen 69, prvi stavek, Kadrovskih predpisov določa:

„Izselitveni dodatek je enak 16 % celotnega zneska osnovne plače, gospodinjskega dodatka in otroškega dodatka, do katerih je uslužbenec upravičen.“

7. V skladu s členom 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom se izselitveni dodatek izplača pod naslednjimi pogoji:

„1. Izselitveni dodatek v višini 16 % celotnega zneska osnovne plače, gospodinjskega dodatka in otroškega dodatka, se izplača:

(a) uradnikom:

- ki niso in nikoli niso bili državljani države, na katere ozemlju je kraj, v katerem so zaposleni in
- ki v obdobju petih let, ki se je končalo šest mesecev pred začetkom dela, niso stalno prebivali ali opravljali svoje glavne poklicne dejavnosti na evropskem ozemlju te države. Pri uporabi te določbe se ne upoštevajo okoliščine, ki izhajajo iz dela za drugo državo ali mednarodno organizacijo;

(b) uradnikom, ki so ali so bili državljani države, na ozemlju katere je kraj njihove zaposlitve, vendar so v desetih letih pred datumom začetka svoje službe stalno prebivali zunaj evropskega ozemlja te države zaradi razlogov, ki niso povezani z opravljanjem dela v državni službi ali v službi mednarodne organizacije.

[...]

2. Uradnik, ki ni in ni nikoli bil državljan države, na katere ozemlju je zaposlen, in ki ne izpolnjuje pogojev iz odstavka 1, ima pravico do nadomestila za prebivanje v tujini v višini ene četrtnine dodatka za izselitev.

3. Za namene odstavkov 1 in 2 se uradnik, ki je s poroko samodejno pridobil državljanstvo države, na katere ozemlju je zaposlen/-a, in ga ne more vrniti, obravnava enako kakor uradnik iz prve alineje odstavka 1(a).“

8. V skladu s členom 8(1), prvi pododstavek, Priloge VII h Kadrovskim predpisom imajo „[u]radniki, upravičeni do izselitvenega dodatka ali nadomestila za prebivanje v tujini, [...] v okviru omejitve iz odstavka 2 v vsakem koledarskem letu pravico do pavšalnega plačila, ki je enako stroškom svojega prevoza iz kraja zaposlitve v matični kraj, kot je določen v členu 7, če pa so upravičeni do gospodinjskega dodatka, se znesek izplača tudi za zakonca in vzdrževance v smislu člena 2.“

III. Ozadje pritožbenega postopka

A. Dejansko stanje

9. Splošno sodišče je upoštevne vidike dejanskega stanja obravnavane zadeve povzelo v točkah od 1 do 8 sodbe z dne 5. oktobra 2020, *Brown/Komisija*³ (v nadaljevanju: izpodbijana sodba), in sicer tako:

10. Pritožnik, Colin Brown, je imel sprva le status državljan Združenega kraljestva in je v tej državi živel do leta 1996. Leta 1996 in leta 1997 je študiral v Italiji, nato pa od septembra 1997 do junija 1998 v Belgiji. Nato je od 1. oktobra 1998 do 28. februarja 1999 na Evropski komisiji v Bruslju (Belgija) opravljal pripravništvo. Nazadnje je s polnim delovnim časom od 1. marca 1999 do 31. decembra 2000 delal v zasebnem sektorju v Belgiji.

11. Pritožnik se je 1. januarja 2001 zaposlil na Komisiji. Urad Komisije za vodenje in plačevanje posameznih pravic (PMO) mu je v skladu s členom 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom dodelil izselitveni dodatek.

12. Državljan Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska so se 23. junija 2016 odločili za izstop iz Evropske unije. Predsednica vlade Združenega kraljestva je 29. marca 2017 uradno obvestila Evropski svet o nameri te države članice za izstop iz Unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo (Euratom).

13. Pritožnik je 27. junija 2017 zaprosil za belgijsko državljanstvo, ki ga je pridobil 3. novembra tega leta. O tej spremembi položaja je 19. januarja 2018 obvestil PMO.

14. Pritožnik je bil 23. februarja 2018 obveščen, prvič, da mu je bila z 31. oktobrom 2017 ukinjena pravica do izselitvenega dodatka, ker je pridobil belgijsko državljanstvo, in drugič, da je zato izgubil tudi pravico do povračila potnih stroškov na podlagi člena 8 Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

15. Na podlagi prošnje za pojasnilo je pritožnik 5. marca 2018 prejel dopis, iz katerega je razvidno, da je ukinitve pravice do izselitvenega dodatka v skladu s členom 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom utemeljena s tem, da od leta 1997 prebiva v Belgiji.

16. PMO je 19. marca 2018 odločbo z dne 23. februarja 2018 nadomestil z novo odločbo, v kateri je kot datum ukinitve izselitvenega dodatka in povračila potnih stroškov pritožniku določen 1. december 2017 (v nadaljevanju: sporna odločba).

17. Pritožnik je 17. junija 2018 vložil pritožbo, ki jo je organ za imenovanja zavrnil s sklepom z dne 15. oktobra 2018.

B. Izpodbijana sodba

18. Pritožnik je v skladu s členom 270 PDEU 11. januarja 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil tožbo za razglasitev ničnosti sporne odločbe, s katero je bilo ugotovljeno, da nima več pravice do izselitvenega dodatka in povračila potnih stroškov. Poleg tega je Splošnemu sodišču

³ T-18/19, EU:T:2020:465.

predlagal, naj odredi ponovno uvedbo teh prejemkov od 1. decembra 2017 ter tudi plačilo dodatkov in neizplačanih stroškov med 1. decembrom 2017 in datumom, na katerega bo ponovno vzpostavljena njegova pravica do navedenih prejemkov, skupaj z obrestmi.

19. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi tožbo zavrnilo in vsaki stranki naložilo plačilo njenih stroškov.

IV. Pritožbeni postopek in predlogi strank

20. Pritožnik je 11. decembra 2020 v sodnem tajništvu Sodišča vložil pritožbo zoper izpodbijano sodbo.

21. Pritožnik Sodišču predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo, v kateri je Splošno sodišče zavrnilo razglasitev ničnosti sporne odločbe, razveljavi;
- na podlagi celotnega spisa, ki mu je bil predložen, sporno odločbo razglasi za nično in odredi ponovno uvedbo izselitvenega dodatka in povračilo potnih stroškov pritožnika od 1. decembra 2017 ter tudi plačilo neizplačanih dodatkov za obdobje med 1. decembrom 2017 in datumom ponovne vzpostavitve, povečano za obresti;
- Komisiji naloži plačilo stroškov pritožnika, ki so mu nastali v postopku pred Splošnim sodiščem in Sodiščem.

22. Komisija in Svet Sodišču predlagata, naj:

- pritožbo zavrne;
- pritožniku naloži stroške.

23. Stranke so svoja stališča glede pritožb pred Sodiščem predstavile pisno in ustno na obravnavi 2. februarja 2022.

V. Presoja

A. Pritožba

24. Kot je uvodoma navedeno, člen 4(1)(a) in (b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom določa izplačilo izselitvenega dodatka uradniku Unije v dveh primerih:

25. Po eni strani, če zadevni uradniki, ki niso in nikoli niso bili državljani države, v kateri je kraj njihove zaposlitve, in tam v obdobju petih let, ki se je končalo šest mesecev pred nastopom dela, niso niti opravljali svoje glavne poklicne dejavnosti niti niso stalno prebivali. Pri tem se ne upoštevajo okoliščine, ki izhajajo iz dela za drugo državo ali mednarodno organizacijo (točka (a)). Merila glede opravljanja glavne poklicne dejavnosti in stalnega prebivanja so upoštevna v enaki

meri;⁴ ker v obravnavani zadevi to ni bistveno, navajam v nadaljevanju le merilo stalnega prebivanja. Pri uporabi te določbe se uradnikom, ki niso državljani države zaposlitve, pravica do izselitvenega dodatka zavrne le, če so ti v njej stalno prebivali v celotnem petletnem referenčnem obdobju.⁵

26. Po drugi strani prejmejo izselitveni dodatek uradniki, ki sicer so ali so bili državljani države, v kateri je kraj njihove zaposlitve, vendar tam v desetih letih pred datumom začetka svoje službe niso stalno prebivali iz razlogov, ki niso povezani z opravljanjem dela v državni službi ali v službi mednarodne organizacije (točka (b)). Pri uporabi te določbe za utemeljitev zavrnitve tega dodatka zadostuje, da je bilo stalno prebivališče v desetletnem referenčnem obdobju v državi zaposlitve ohranjeno le zelo kratek čas.⁶

27. Pritožniku, ki je bil sprva le britanski državljan, je bila ob začetku njegovega dela v Bruslju leta 2001 v skladu s členom 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom priznana pravica do prejemanja izselitvenega dodatka, ker ni bil niti belgijski državljan niti ni pet let pred svojim začetkom dela ves čas živel ali delal v Belgiji.

28. Potem ko je pritožnik leta 2017 pridobil belgijsko državljanstvo, je PMO Komisije ponovno preučil njegovo pravico do izselitvenega dodatka in odločil, da ne spada več na področje točke (a) te določbe, saj je bil poslej državljan države svoje zaposlitve.

29. PMO je poleg tega preučil, ali je treba pritožniku pravico do izselitvenega dodatka priznati v skladu s členom 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Tudi to je bilo zavrnjeno, saj je pritožnik od leta 1997 do leta 2000, in s tem zadnjih deset let pred začetkom svojega dela leta 2001, prebival v Belgiji.

30. Pritožnik je to odločbo neuspešno izpodbijal pred Splošnim sodiščem, zdaj pa z dvema pritožbenima razlogoma nasprotuje zavrnitvi svojih trditev na prvi stopnji s strani Splošnega sodišča.

1. Prvi pritožbeni razlog

31. Pritožnik v okviru prvega pritožbenega razloga pojasnjuje, da je Splošno sodišče napačno pritrdilo mnenju Komisije, v skladu s katerim je treba člen 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom razlagati tako, da izgubi pravico do prejemanja izselitvenega dodatka, ker je 17 let po začetku dela pridobil državljanstvo države, v kateri je kraj njegove zaposlitve.

32. V skladu s preudarki Splošnega sodišča v točkah 36, 41, 45 ter od 47 do 51 izpodbijane sodbe besedilo sporne določbe sicer ne določa izrecno, da je treba pravico do izselitvenega dodatka ob pridobitvi državljanstva države, v kateri je kraj zaposlitve, preučiti na novo. Prav tako naj bi bil ta dodatek zasnovan kot nadomestitev nevšečnosti, ki izhajajo iz dejstva, da se uslužbenec izseli iz svojega kraja izvora, in trajajo za obdobje kariere, tako da vključenost uradnika v kraj zaposlitve po začetku dela ne bi mogla preprečevati izplačila izselitvenega dodatka.

⁴ V zvezi z razmerjem meril glede stalnega prebivanja in trajnega opravljanja glavne poklicne dejavnosti glej sodbo Splošnega sodišča z dne 28. februarja 2019, Pozza/Parlament (T-216/18, neobjavljena, EU:T:2019:118, točka 28 in naslednje ter tam navedena sodna praksa).

⁵ Glej sodbo Splošnega sodišča z dne 15. septembra 2021, LF/Komisija (T-466/20, EU:T:2021:574, točka 40 in tam navedena sodna praksa), in sodbo Sodišča za uslužbence z dne 11. julija 2007, B/Komisija (F-7/06, EU:F:2007:129, točka 38 in tam navedena sodna praksa), ter točko 76 izpodbijane sodbe. V zvezi z „občasno in kratkotrajno odsotnostjo“ pri hkratni ohranitvi prebivališča v kraju poznejše zaposlitve glej sodbo z dne 9. oktobra 1984, Witte/Parlament (188/83, EU:C:1984:309, točke od 9 do 11).

⁶ Glej sodbi, navedeni v prejšnji opombi, LF/Komisija in B/Komisija.

33. Kljub temu naj zakonodajalec z uporabo sedanjika v členu 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom („uradnikom, ki *niso* državljani države, na katere ozemlju je kraj njihove zaposlitve“) in ob upoštevanju dejstva, da gre pri dodatku za ponavljajočo se naravo plačil, ne bi izključil, da mora uradnik pogoj neobstoja državljanstva države zaposlitve izpolnjevati vso svojo kariero, da bi ohranil svojo pravico do izselitvenega dodatka.⁷ Zato naj ne bi bilo izključeno, da posebna oblika vključitve, to je pridobitev državljanstva države zaposlitve po začetku dela, pomeni bistveno spremembo položaja, ki lahko pripelje do izgube izselitvenega dodatka.

34. Po navedbah pritožnika je bilo pri tem sklepanju napačno uporabljeno pravo. Iz besedila člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom v povezavi s sistematiko ter tudi smislom in namenom izselitvenega dodatka naj bi namreč izhajalo, da je treba merilo „tujosti“ ali „prebivanja v tujini“ v kraju zaposlitve „zunaj države izvora“ presoјati ob začetku dela. Poznejša pridobitev državljanstva države zaposlitve naj nasprotno ne bi mogla vplivati na pravico do izselitvenega dodatka. To pravico naj bi bilo treba ponovno preučiti le, če se uradnik, ki je prvotno imel pravico do izselitvenega dodatka, preseli v kraj zaposlitve v svoji državi izvora in tako ne izpolnjuje več merila za prebivanje v kraju zaposlitve zunaj države izvora.

a) Sistematika in smisel ter namen izselitvenega dodatka

35. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi njeno sobesedilo in cilje, ki jih uresničuje ureditev, katere del je.⁸ Poleg tega je treba upoštevati tudi ozadje nastanka predpisa, če je iz njega mogoče razbrati resnično voljo njegovega avtorja.⁹

36. Iz sistematike člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, pojasnjene v točkah 25 in 26 teh sklepnih predlogov, izhaja, da okoliščina neobstoja državljanstva države zaposlitve ni absolutno merilo za prejemanje izselitvenega dodatka. Kot je že Sodišče izrecno pojasnilo, je ta okoliščina prej, nasprotno, sekundarno merilo. Odločilno merilo za prejemanje izselitvenega dodatka je namreč stalno prebivališče v zadnjih petih oziroma desetih letih pred začetkom dela.¹⁰

37. Zato tudi uradnik, ki ni in ni bil državljan države svoje zaposlitve, nima pravice do prejemanja izselitvenega dodatka, če je zadnjih pet let pred začetkom dela že ves čas prebival v tej državi (člen 4(1)(a)). Nasprotno lahko uradnik, ki je državljan države svoje zaposlitve, pridobi pravico do prejemanja izselitvenega dodatka, če zadnjih deset let pred začetkom dela niti kratek čas ni prebival v tej državi (člen 4(1)(b)).¹¹

38. Kot je v točki 75 izpodbijane sodbe ugotovilo tudi Splošno sodišče, je merilo državljanstva države zaposlitve zato le vzvod, ki določa, ali je stalno prebivališče v petletnem, ali bolje, v desetletnem obdobju pred začetkom dela, upoštevno. To je mogoče pojasniti s tem, da je

⁷ Glej podobno že v sodbi Sodišča za uslužbenca z dne 26. junija 2013, Achab/EWSA (F-21/12, EU:F:2013:95, točka 28).

⁸ Sodbe z dne 14. junija 2012, Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349, točka 61); z dne 14. januarja 2016, Vodafone (C-395/14, EU:C:2016:9, točka 40), in z dne 25. januarja 2018, Komisija/Češka republika (C-314/16, EU:C:2018:42, točka 47).

⁹ Glej v tem smislu sodbo z dne 22. oktobra 2009, Zurita García in Choque Cabrera (C-261/08 in C-348/08, EU:C:2009:648, točka 54 in tam navedena sodna praksa).

¹⁰ Sodbe z dne 20. februarja 1975, Airola/Komisija (21/74, EU:C:1975:24, točke od 6 do 8); z dne 16. oktobra 1980, Hochstrass/Sodišče (147/79, EU:C:1980:238, točka 12), in z dne 2. julija 1981, Garganese/Komisija (185/80, EU:C:1981:161, točka 11); glej tudi sodbo Splošnega sodišča z dne 28. februarja 2019, Pozza/Parlament (T-216/18, neobjavljena, EU:T:2019:118, točka 37), in sodbo Sodišča za uslužbenca z dne 11. julija 2007, B/Komisija (F-7/06, EU:F:2007:129, točka 35).

¹¹ Glej sodbo Splošnega sodišča z dne 15. septembra 2021, LF/Komisija (T-466/20, EU:T:2021:574, točka 35 in naslednje ter tam navedena sodna praksa), in sodbo Sodišča za uslužbenca z dne 11. julija 2007, B/Komisija (F-7/06, EU:F:2007:129, točka 36 in naslednje ter tam navedena sodna praksa).

dejstvo glede obstoja državljanstva neke države razlog za domnevo, da ima zadevna oseba tesno vez s to državo in da ni tujec ali „izseljen“. Nasprotno je dejstvo glede neobstoja državljanstva neke države razlog za domnevo, da zadevna oseba nima tesne vezi s to državo in da je torej tujec ali „izseljenec“.¹²

39. To domnevo o obstoju oziroma neobstoju tesne vezi z državo zaposlitve glede na to, ali je ali je bil uradnik njen državljan oziroma to ni ali ni bil, je zdaj mogoče bodisi potrditi bodisi ovreči tudi z merilom stalnega prebivališča v kraju zaposlitve v letih pred začetkom dela.

40. Tako se v zvezi z uradnikom, ki ni in ni bil državljan države zaposlitve, vendar je tam zadnjih pet let pred začetkom dela ves čas prebival, domneva, da je, čeprav prvotno iz nje ne izvira, medtem vzpostavil tesno vez s to državo in zato tam ni več tujec oziroma „izseljenec“.

41. Nasprotno se v zvezi z uradnikom, ki je ali je bil sicer državljan države svoje zaposlitve, vendar tam zadnjih deset let pred začetkom dela niti kratek čas ni imel svojega stalnega prebivališča, domneva, da je tesno vez, ki jo je s to državo prvotno imel zaradi svojega državljanstva, zaradi svoje desetletne stalne odsotnosti prekinil, tako da ob vrnitvi v to državo zaradi začetka zaposlitve pri Uniji izpolnjuje merilo „tujosti“ ali „prebivanja v tujini“.¹³

42. Glavno merilo za pravico do prejemanja izselitvenega dodatka je torej merilo tujosti ali prebivanja v kraju zaposlitve zunaj države izvora ob začetku dela, izpolnitev katerega je odvisna od stalnega prebivališča v zadevnem upoštevem obdobju pred začetkom dela. Po besedah generalnega pravobranilca P. Mengozzija zato „dejstvo, da uslužbenec nima državljanstva države, v kateri je kraj, kjer opravlja delo, ni pogoj za odobritev izselitvenega dodatka, ampak prej položaj resnične ‚izselitve‘, ki se nanaša na uslužbenca takrat, ko nastopi službo“.¹⁴

43. Kot sta Sodišče in tudi Splošno sodišče ugotovili v točki 48 izpodbijane sodbe, je to mogoče pojasniti s tem, „da je namen izselitvenega dodatka v odpravi stroškov in posebnih neugodnosti zaradi zaposlitve pri Uniji, če mora zadevni uradnik zaradi tega spremeniti svoje prebivališče“.¹⁵ Kot je Splošno sodišče poleg tega pojasnilo v točki 49 izpodbijane sodbe, naj bi se zato dajala prednost zaposlovanju državljanov držav članic Unije na kar se da široki geografski osnovi in geografski uravnoteženosti pri evropskih javnih uslužbencih.

44. Ozadje nastanka zadevnega predpisa potrjuje ta smisel in namen izselitvenega dodatka. Kajti, kot je Splošno sodišče navedlo v točki 47 izpodbijane sodbe, je iz informativnega gradiva Sveta z dne 11. decembra 1959 razvidno, da je bil izselitveni dodatek zasnovan kot dodatek, „dodeljen za nadomestitev izdatkov in nevšečnosti, ki izhajajo iz dejstva, da je uslužbenec oddaljen od svojega kraja izvora“ in da „uslužbenci na splošno ohranjajo družinske vezi z [...] njihovim krajem izvora“.

¹² Glej sodbo z dne 11. julija 2007, B/Komisija (F-7/06, EU:F:2007:129, točka 39 in tam navedena sodna praksa); glej tudi točko 82 izpodbijane sodbe.

¹³ Sodba z dne 13. novembra 1986, Richter/Komisija (330/85, EU:C:1986:430, točka 6); sodba Splošnega sodišča z dne 27. septembra 2000, Lemaître/Komisija (T-317/99, EU:T:2000:218, točka 50), in sodba Sodišča za uslužbence z dne 11. julija 2007, B/Komisija (F-7/06, EU:F:2007:129, točka 39). Dejstvo, da se obdobja opravljanja dela za državo ali mednarodno organizacijo ne upoštevajo pri izračunu časa, preživetega v državi zaposlitve (točka (a)) oziroma zunaj nje (točka (b)), temelji na domnevi, v skladu s katero opravljanje dela za državo ali mednarodno organizacijo ni primerno za ustvarjanje trajnih vezi med zainteresirano stranko in državo, v kateri se to delo opravlja; glej v zvezi s tem sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Mengozzija v zadevi Komisija/Hosman-Chevalier (C-424/05 P, EU:C:2007:169, točki 50 in 51 ter tam navedena sodna praksa); glej tudi sodbo Splošnega sodišča z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480, točka 49).

¹⁴ Sklepni predlogi generalnega pravobranilca P. Mengozzija v zadevi Komisija/Hosman-Chevalier (C-424/05 P, EU:C:2007:169, točka 44, opomba 23).

¹⁵ Sodbi z dne 2. julija 1981, Garganese/Komisija (185/80, EU:C:1981:161, točka 11), in z dne 15. septembra 1994, Magdalena Fernández/Komisija (C-452/93 P, EU:C:1994:332, točki 20 in 21).

b) Neupoštevnost poznejše vključenosti v kraj zaposlitve po začetku dela za pravico do zaposlitvenega dodatka

45. Tega ne more spremeniti niti poznejša vključenost v kraj zaposlitve po začetku dela. Kot je namreč Splošno sodišče pravilno pojasnilo v točki 47 izpodbijane sodbe, lahko nevšečnosti in izdatki, ki so posledica zapustitve kraja izvora, trajajo vso kariero in se med njo celo poslabšajo, kljub vključenosti v državo zaposlitve. Kot je Splošno sodišče navedlo v točki 50 izpodbijane sodbe, je zato poznejša vključenost uradnika v kraj zaposlitve med njegovo nadaljnjo kariero za pravico do prejemanja izselitvenega dodatka neupoštevna.

46. Ta neupoštevnost poznejše vključenosti v kraj zaposlitve po eni strani izhaja iz pravkar predstavljenega smisla in namena izselitvenega dodatka. Z drugimi besedami, kot je Splošno sodišče izrecno pojasnilo v prejšnji sodbi, „[je] namen izselitvenega dodatka [...] nadomestiti stroške in posebne neugodnosti zaradi *trajnega opravljanja dela* v državi, s katero uslužbenec *pred nastopom dela ni imel trajnih vezi*. Stroški, povezani z nastopom dela, se namreč nadomestijo enkrat za posamezno napotitev v določen kraj s povračilom stroškov zaradi selitve in plačilom nadomestila za nastanitev. Izselitveni dodatek se nasprotno plačuje med celotnim trajanjem zaposlitve, *tudi če se je uradnik lahko vključil v državo svoje zaposlitve*“.¹⁶

47. Po drugi strani pa neupoštevnost poznejše vključenosti v kraj zaposlitve po začetku zaposlitve izhaja tudi iz člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Ta za določitev tujosti ali prebivanja v kraju zaposlitve zunaj države izvora namreč upošteva samo stalno prebivališče v obdobju *pred* začetkom dela. Po navedbah Splošnega sodišča samo v točki 50 izpodbijane sodbe „[je] zakonodajalec [...] s temi pojasnili izključil, da bi lahko vključenost, ki izhaja iz dejstva, da je zadevni uradnik med kariero vzpostavil svoje stalno prebivališče v državi zaposlitve in v njej delal, preprečevala to izplačilo“. Kot pravilno navaja pritožnik, v nasprotnem primeru, torej če bi bilo stalno prebivališče upoštevno za prejemanje izselitvenega dodatka, najpozneje po izteku petletnega roka po začetku dela noben uradnik Unije ne bi več imel pravice do tega dodatka.

c) Neupoštevnost poznejše pridobitve državljanstva države zaposlitve za pravico do izselitvenega dodatka

48. Kot je že bilo navedeno v točki 33 teh sklepnih predlogov, je Splošno sodišče kljub vsemu odločilo, da naj uporaba sedanjika v členu 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom („uradnikom, ki *‘niso’* državljani države, na katere ozemlju je kraj njihove zaposlitve“) v povezavi z okoliščino, da gre pri izselitvenem dodatku za ponavljajočo se naravo plačil, ne bi izključevala, da se posebna oblika vključitve s pridobitvijo državljanstva države zaposlitve po začetku dela šteje za bistveno spremembo položaja, ki bi lahko povzročila izgubo izselitvenega dodatka.

49. Pritožnik ima prav, ko zatrjuje, da je Splošno sodišče s tem besedilo člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom razlagalo v nasprotju s sistematiko ter smislom in namenom te določbe, kakor jo je samo določilo.

50. Iz tega namreč sledi, da je treba merilo, ali je oseba državljan države zaposlitve ali ne, pa tudi merilo stalnega prebivališča v zadevnem upoštevem obdobju pred začetkom dela razlagati izključno *ob začetku dela*. Kajti, kot je že bilo predstavljeno, obstoj ali neobstoj državljanstva

¹⁶ Sodba Splošnega sodišča z dne 30. marca 1993, Vardakas/Komisija (T-4/92, EU:T:1993:29, točka 39) (moj poudarek).

določa le, katero obdobje je upoštevno za presojo stalnega prebivališča *pred* začetkom dela in s tem za merilo tujosti v kraju zaposlitve ob začetku dela.¹⁷ Kot je Splošno sodišče že samo priznalo, je treba pravico do izselitvenega dodatka zato preučiti ob začetku dela.¹⁸

51. Trditev Sodišča za uslužbence, v skladu katero morata biti pogoja, navedena v obeh alineah člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom (oseba ni državljan države, v kateri je kraj zaposlitve, in tam ni živela pet let pred začetkom dela), vso kariero izpolnjena kumulativno,¹⁹ zato ne drži.

52. Kot pravilno obrazloži pritožnik, to nasprotno pojasnjuje uporabo sedanjika v členu 4(1) (a), prva alineja, kot tudi točka (b), Priloge VII h Kadrovskim predpisom že s tem, da gre za „državljanstvo“ uradnika *v odločilnem trenutku začetka dela*. Uporaba sedanjika je logična, ker je mogoče, da je lahko oseba v določenem trenutku (ob začetku dela) le državljan ali pa ne. Običajno je, da so pogoji pravice v abstraktnih in splošnih predpisih oblikovani v povednem naklonu v sedanjiku, ne da bi bilo treba uporabljati slovnici pripisovati vsebinski pomen.

53. Iz okoliščine, da gre pri izselitvenem dodatku za ponavljajočo se naravo plačil, ne izhaja nič drugega. Tako ima Sodišče za uslužbence sicer prav, ko navaja, da je treba dodatek, ki se plačuje kot izravnavna za določene stroške, ukiniti, ko teh stroškov ni več.²⁰ Stroški, ki naj bi se izravnali z izselitvenim dodatkom in ki izhajajo iz oddaljenosti od prvotnega domačega kraja, pa torej ne prenehajo ob pridobitvi državljanstva države zaposlitve. Kajti tudi ta oblika vključitve ne spremeni dejstva, da oseba prebiva v tujini ob začetku dela, kar je merilo za prejemanje izselitvenega dodatka.

54. V nasprotju s trditvami Sveta zato niti na podlagi okoliščine, da člen 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom ne določa le državljanstva, ki ga uradnik „ima“, temveč tudi tista, ki jih „je imel“, ni mogoče ugotoviti, da gre pri tem za državljanstvo, ki ga uradnik ima ali je imel v svojo kariero. Dejstvo, da je oseba bila državljan države zaposlitve, je namreč enako kot dejstvo, da je državljan, pokazatelj obstoja *prvotne* tesne vezi s to državo, obstoj ali neobstoj katere potrjuje ali ovrže obstoj stalnega prebivališča v zadevnem referenčnem obdobju *pred* začetkom dela.

55. Dejstvo, da je zakonodajalec položaj, da „je“ oseba „bila“ državljan države zaposlitve, navedel posebej, ne pa tudi položaja, da „bo“ državljan v prihodnosti, nasprotno potrjuje, da poznejša pridobitev državljanstva države zaposlitve za pravico do izselitvenega dodatka ni upoštevna.

56. Ureditev v zvezi s tako imenovanim nadomestilom za prebivanje v tujini prav tako *a contrario* potrjuje, da zakonodajalec pri izselitvenem dodatku posebnih pravnih posledic namenoma ni želel vezati na poznejšo pridobitev državljanstva države zaposlitve. Nadomestilo za prebivanje v tujini prejmejo v skladu s členom 4(2) Priloge VII h Kadrovskim predpisom uradniki, ki niso in niso nikoli bili državljanji države, v kateri je kraj njihove zaposlitve, vendar ne izpolnjujejo pogojev za prejemanje izselitvenega dodatka v skladu z odstavkom 1, ker so v petletnem obdobju pred začetkom dela ves čas živeli v državi svoje zaposlitve. Ker je nadomestilo za prebivanje v tujini

¹⁷ Glej zgoraj točke od 36 do 42 teh sklepnih predlogov.

¹⁸ Sodba Splošnega sodišča z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480, točka 58).

¹⁹ Glej sodbo Sodišča za uslužbence z dne 26. junija 2013, Achab/EWSA (F-21/12, EU:F:2013:95, točka 28).

²⁰ Sodba Sodišča za uslužbence z dne 26. junija 2013, Achab/EWSA (F-21/12, EU:F:2013:95, točka 26).

tako odvisno izključno od tega, ali je oseba državljan države zaposlitve, postane s pridobitvijo državljanstva samodejno nerelevantno.²¹ Takšna jasna pravna posledica pa v zvezi z izselitvenim dodatkom ni določena.

57. Razlago, v skladu s katero pridobitev državljanstva države, v kateri je kraj zaposlitve, med poznejšo kariero ne vpliva na pravico do izselitvenega dodatka, potrjuje tudi to, da nova preučitev te pravice v takšnem primeru povzroči neskladje meril za prejetje tega dodatka. Če namreč uradnik, kot v obravnavani zadevi, pridobi državljanstvo države zaposlitve leta po začetku dela, bi se zato obstoj tega državljanstva presojal v tem trenutku (v tej zadevi leta 2017), glavno merilo stalnega prebivališča v kraju zaposlitve pa še naprej v upoštevnem obdobju pred začetkom dela (v tej zadevi pred letom 2001).

58. Kot pritožnik pravilno pojasnjuje, pa to smisel in namen součinkovanja državljanstva in prebivališča v okviru člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom vodi do absurda. To součinkovanje je namreč namenjeno preučitvi, ali je uradnik kljub temu, da nima državljanstva države, v kateri je kraj njegove zaposlitve, pred začetkom zaposlitve s tem krajem vzpostavil tako tesno vez, da tam ni več tujec (točka (a)), oziroma kljub obstoju tega državljanstva pred začetkom dela vez s tem krajem prekinil, tako da je tam zdaj že tujec (točka (b)).²²

59. Trditev Komisije, da je treba pravico do izselitvenega dodatka ob pridobitvi državljanstva države zaposlitve ponovno preučiti, ne pomeni nič drugega kot to, da se želi v tem trenutku (v tej zadevi leta 2017) preučiti, ali je pritožnik v desetih letih pred začetkom dela (v tej zadevi med letoma 1990 in 2000) prekinil vez, ki v tem obdobju še sploh ni obstajala. Kakor priznavata Komisija in Svet, je to mogoče le, če se predpostavi, da je bil pritožnik belgijski državljan že ob začetku dela.

60. Kakor bo prikazano v okviru drugega pritožbenega razloga v nadaljevanju v točki 71 in naslednjih teh sklepnih predlogov, povzroči ta „fikcija“ (kot navaja Splošno sodišče)²³ kršitev načela enakega obravnavanja. Pritožnik se s tem obravnava enako kot uradniki, ki so dejansko bili državljani države zaposlitve ob začetku dela in so zato v drugačnem položaju. To je še dodaten argument proti razlagi člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ki jo je dalo Splošno sodišče.

61. Drugače velja, če se uradnik zaradi spremembe kraja zaposlitve vrne v svojo državo izvora. V tem primeru je treba opraviti ponovno presojo, saj je preučitev pogojev za izselitveni dodatek miselno logično mogoče opraviti le v zvezi s krajem; če se kraj spremeni, je treba torej ponovno preučiti, ali je prejšnja vez s tem krajem ponovno vzpostavljena.²⁴

62. V primeru, kakršen je ta v obravnavani zadevi in v katerem ima uradnik v skladu s členom 4(1), točka (a), Priloge VII h Kadrovskim predpisom pravico do izselitvenega dodatka, ker ni niti državljan države, v kateri je kraj njegove zaposlitve, niti ni tam pet let pred začetkom ves čas živel, in ki pridobi državljanstvo države, v kateri je kraj njegove zaposlitve, šele po začetku

²¹ Glej sodbo z dne 16. oktobra 1980, Hochstrass/Sodišče (147/79, EU:C:1980:238, točka 12).

²² Glej zgoraj točke od 38 do 41 teh sklepnih predlogov.

²³ Glej točko 85 izpodbijane sodbe.

²⁴ V zvezi z ukinitvijo izselitvenega dodatka ob vrnitvi v državo izvora glej na primer sklep z dne 14. julija 2005, Gouvras/Komisija (C-420/04 P, EU:C:2005:482, točka 57), z napotilom na sodbo Splošnega sodišča z dne 15. julija 2004, Gouvras/Komisija (T-180/02 in T-113/03, EU:T:2004:238, točka 104; glej tudi točko 85); glej tudi sodbo Splošnega sodišča z dne 28. septembra 1993, Magdalena Fernández/Komisija (T-90/92, EU:T:1993:78). Obdobje zaposlitve pri instituciji Unije zunaj države izvora se šteje za čas opravljanja dela za mednarodno organizacijo, zaradi katere vez z državo izvora ni prekinjena, glej sodbo Splošnega sodišča z dne 13. julija 2018, Quadri di Cardano/Komisija (T-273/17, EU:T:2018:480, točka 50 in tam navedena sodna praksa).

dela, s tem krajem zaposlitve ne obstaja nobena prejšnja vez iz časa pred začetkom dela, ki bi lahko bila ponovno vzpostavljena. Zato ni razloga za ponovno preučitev pravice zadevnega uradnika do izselitvenega dodatka, tokrat v skladu s točko (b) te določbe.

63. To, da je poznejša preučitev v skladu s členom 4(1), točka (b), Priloge VII h Kadrovskim predpisom, kakršna je ta, kot je potekala v obravnavani zadevi, neustrezna, kaže tudi dejstvo, da uradniki, ki tako kot pritožnik državljanstvo države, v kateri je kraj njihove zaposlitve, pridobijo leta po začetku dela, vendar tam za razliko od pritožnika zadnjih deset let pred nastopom dela *niso* živeli, prejemajo izselitveni dodatek. Po besedah Splošnega sodišča v točki 51 izpodbijane sodbe lahko zato kljub „posebn[i] oblik[i] vključitve, to je pridobitev državljanstva države zaposlitve po začetku dela“, v skladu z ugotovitvami Splošnega sodišča v točkah 94 in 95 izpodbijane sodbe številni uradniki, ki so v takšnem položaju, obdržijo svoj izselitveni dodatek, ker v letih pred začetkom dela niso živeli v tej državi.

64. Vsi ti preudarki kažejo, da – kakor je pravilno pripomnil pritožnik na ustni obravnavi – preprosto nič ne kaže to, da bi pridobitev državljanstva države zaposlitve pomenila izjemo od načela, v skladu s katerim vključenost v kraj zaposlitve po začetku dela za izselitveni dodatek ni pomembna.

65. Sicer lahko pridobitev državljanstva države, v kateri je kraj zaposlitve, pomeni posebno močno obliko vključenosti. To pa tu ni bistveno. Izselitveni dodatek je zasnovan tako, da po eni strani vključitev uradnika Unije v kraj zaposlitve ni zanikana, po drugi strani pa se tudi priznava, da kljub vključenosti neugodnost zaradi oddaljenosti od domačega kraja še vedno obstaja.

66. Sicer pa lahko ne glede na stopnjo vključenosti v državi gostiteljici ohranjanje legitimnih vezi z državo izvora sčasoma postane še težje. To na primer velja, kadar je treba skrbeti za starejše in bolehnne starše ali druge sorodnike. Prav tako se ne sme izhajati iz tega, da je želel zakonodajalec Unije uradnike Unije odvrniti od močnega vključevanja v njihovi državi gostiteljici, s tem ko pridobitev tamkajšnjega državljanstva „kaznuje“ z izgubo izselitvenega dodatka. Nasprotno je v duhu Unije in približevanja med njenimi državami članicami, da se uradniki Unije čim bolj vključijo v državo članico svoje zaposlitve.

67. S pozornostjo vzbujajočim argumentom, ki ga je na ustni obravnavi navrgel Svet, in sicer, da „nekdo, ki živi v ‚lastni državi‘, ne more biti ‚oseba, ki prebiva v tujini‘“, se zanemarja sistematika izselitvenega dodatka. Iz tega namreč sledi, da pojem „tujosti“ ali „prebivanja v tujini“ v smislu Kadrovskih predpisov zajema položaj, v katerem uradnik svojo državo izvora zapusti zaradi začetka dela pri Uniji, ne glede na zadevno poznejše vključevanje v državi zaposlitve in tudi če naj bi ta zaradi poznejše pridobitve državljanstva postala „lastna država“ zadevnega uradnika.

68. V nasprotju z mnenjem Sveta pa sicer razlaga, v skladu s katero pridobitev državljanstva po začetku dela ne vpliva na pravico do izselitvenega dodatka, ne pomeni, da je merilu državljanstva iz člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom odvzet njegov *effet utile*. To merilo je namreč za presojo tujosti v kraju zaposlitve ob začetku dela še naprej neupoštevno.

69. Sodišče je v svoji sodbi v zadevi Airola/Komisija, katere zadevni del je v izpodbijani sodbi navedlo tudi Splošno sodišče, ugotovilo, da „se državljanstvo, ki ga je uradnica dobila zaradi sklenitve zakonske zveze z državljanom druge države članice *ex lege*, ne da bi se bilo temu državljanstvu mogoče odreči, ne sme upoštevati, če člen 4(1)(a) Priloge [VII h Kadrovskim

predpisom] razlikuje med sedanjim in prejšnjim državljanstvom uradnika [...].²⁵ *Mutatis mutandis* je treba v obravnavani zadevi ugotoviti, da se ta predpis prav tako ne nanaša na državljanstvo države, v kateri je kraj zaposlitve, ki ga uradnik Unije pridobi po začetku dela.

70. Iz vsega tega sledi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, ko je potrdilo mnenje Komisije, v skladu s katerim naj bi bila pritožnikova pridobitev belgijskega državljanstva razlog za ponovno preučitev njegove pravice do prejemanja izselitvenega dodatka. Prvi pritožbeni razlog je torej utemeljen.

2. Drugi pritožbeni razlog

71. Pritožnik z drugim pritožbenim razlogom meni, da je Splošno sodišče z uporabo člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom kršilo načelo enakega obravnavanja s tem, ko ga je obravnavalo enako kot uradnike, ki so bili ob začetku dela državljani države, v kateri je kraj njihove zaposlitve.

72. Preučitev drugega pritožbenega razloga je le podredna. Če bo namreč Sodišče delilo moje mnenje glede prvega pritožbenega razloga, je treba sodbo razveljaviti že iz tega razloga.

73. Načelo enakega obravnavanja prepoveduje, da se primerljivi položaji obravnavajo različno ali da se različni položaji obravnavajo enako, razen če je tako različno ali enako obravnavanje objektivno upravičeno. Primerljivost položajev je treba presoјati glede na cilj in namen akta Unije, s katerim je uvedeno zadevno razlikovanje.²⁶

74. Splošno sodišče je v točkah od 87 do 90 izpodbijane sodbe menilo, da je treba pravico pritožnika do izselitvenega dodatka po tem, ko je pridobil belgijsko državljanstvo, ponovno preučiti. V nasprotnem primeru bi bil pritožnik obravnavan ugodnejše od oseb, ki so od rojstva Belgijci, zaposleni na instituciji Unije v Belgiji.

75. Pritožnik, ki pred začetkom dela v Belgiji ni bil belgijski državljan in je to državljanstvo pridobil šele leta pozneje, je glede na smisel in namen izselitvenega dodatka, da se odpravijo nevšečnosti v zvezi s spremembo prebivališča v kraj zaposlitve in tamkajšnje tujosti,²⁷ dejansko v drugačnem položaju. Ker namreč prvotno ni bil državljan države svoje zaposlitve, z njo tudi ni imel tesne vezi, ki bi se lahko prekinila le z desetletno stalno odsotnostjo pred začetkom dela.²⁸

76. V nasprotju s tovrstnimi trditvami Komisije in Sveta zlasti na ustni obravnavi pritožnik niti ni v enakem položaju kot nekdanji Belgijec, ki dela v Belgiji in ki se je svojemu belgijskemu državljanstvu odrekel. To, da „je bil“ državljan države, v kateri je kraj zaposlitve, tudi tu kaže na to, da je zadevna oseba prvotno imela tesno vez s to državo, nadaljnji obstoj ali neobstoj te vezi pa se ugotavlja s preverjanjem stalnega prebivališča v referenčnem obdobju *pred* začetkom dela. V primeru pritožnika, ki je belgijsko državljanstvo pridobil šele leta *po* začetku dela, pa taka domneva o obstoju prvotne vezi ne obstaja, nadaljnji obstoj ali prekinitev katere bi bilo mogoče preveriti.

²⁵ Sodba z dne 20. februarja 1975, Airola/Komisija (21/74, EU:C:1975:24, točke od 9 do 12). Glej tudi točko 61 izpodbijane sodbe, odslej pa tudi člen 4(3) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

²⁶ Sodba z dne 1. marca 2011, Association belge des Consommateurs Test-Achats in drugi (C-236/09, EU:C:2011:100, točki 28 in 29); glej tudi točko 80 izpodbijane sodbe.

²⁷ Glej zgoraj točko 43 teh sklepnih predlogov.

²⁸ Glej v zvezi s tem zgoraj točko 59 teh sklepnih predlogov.

77. Kot je bilo navedeno zgoraj, enako velja za primerjavo, ki jo je navedla Komisija, o položaju Belgijca, ki je prvotno deloval v drugi državi in se preselil v kraj zaposlitve v svoji državi izvora.²⁹

78. Drugače od mnenja, ki ga je podal zlasti Svet na ustni obravnavi, v okviru izselitvenega dodatka ne drži, da bi bilo treba vse uradnike, ki so državljani države svoje zaposlitve, enako obravnavati ne glede na to, kdaj so to državljanstvo pridobili. V zvezi s tem dodatkom namreč „državljanstvo ni enako državljanstvu“. Nasprotno, državljanstvo države zaposlitve določa le, katero obdobje *pred* začetkom dela je upoštevno za preučitev izpolnjevanja merila prebivanja zunaj države izvora *ob začetku dela*.³⁰

79. Dejstvo, da pritožnik dejansko ni več v enakem položaju kot uradnik Unije, ki ni pridobil državljanstva države svoje zaposlitve, je zato za pravico do izselitvenega dodatka neupoštevno. Kajti, ker je zato edino pomemben neobstoj vključitve v trenutku začetka dela, so uradniki, ki pridobijo državljanstvo države, v kateri je kraj zaposlitve, po začetku dela, in tisti, ki tega ne storijo, glede na smisel in namen izselitvenega dodatka nedvomno v enakem položaju.

80. Komisija in Svet navajata sicer dele sodbe, v skladu s katerimi je namen izselitvenega dodatka „[odprava] dejansk[e] neenakost[i] med uradniki, ki so vključeni v družbo države zaposlitve, in tistimi, ki niso“. ³¹ Te dele pa je treba brati v okviru njihovega sobesedila, iz katerega izhaja, da gre pri tem za vključitev v družbo države zaposlitve *pred* začetkom dela. V nasprotju s tem je samo Splošno sodišče že ugotovilo, da je vključitev *po* začetku dela za izselitveni dodatek neupoštevna.³² Zato je treba glede na ta dodatek vključitev uradnika v državo zaposlitve primerjati pred začetkom dela in ne po njem.

81. Komisija in Svet sta na ustni obravnavi sama priznala, da naj bi bil položaj pritožnika „mejni položaj“, ker naj bi bilo po njunem mnenju člen 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom mogoče uporabiti le, če se predpostavi, da je bil pritožnik belgijski državljan že ob začetku dela. Pritožnik pravilno pripominja, da preučitev obstoja neenakega obravnavanja ne more temeljiti na takšni domnevi, ki ne ustreza resničnosti.

82. Kot je ugotovilo samo Splošno sodišče v točkah 83, 91 in 92 izpodbijane sodbe, je zakonodajalec za pravico do izselitvenega dodatka oblikoval kategorije in treba je preučiti, v kateri od teh kategorij so uradniki Unije. Ni mogoče, da z utemeljevanjem domnev, ki ne ustrezajo resničnosti, uradnika prestavijo iz ene kategorije v drugo ali da ga izenačijo z uradniki, ki so v tej kategoriji, čeprav zaradi svojega položaja v to kategorijo ne spada.

83. Iz vsega navedenega sledi, da je Splošno sodišče s svojo uporabo člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom kršilo načelo enakega obravnavanja in tako napačno uporabilo pravo. Drugi pritožbeni razlog je zato prav tako utemeljen.

B. Tožba pred Splošnim sodiščem

84. V skladu s členom 61(1) Statuta Sodišča Evropske unije lahko to v primeru razveljavitve odločitve Splošnega sodišča dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje.

²⁹ Glej zgoraj točko 61 teh sklepnih predlogov.

³⁰ Glej zgoraj točko 38 teh sklepnih predlogov.

³¹ Sodbi z dne 21. junija 2007, Komisija/Hosman-Chevalier (C-424/05 P, EU:C:2007:367, točka 26), in z dne 25. marca 2021, Alvarez y Bejarano in drugi/Komisija (C-517/19 P in C-518/19 P, EU:C:2021:240, točka 69).

³² Sodba Splošnega sodišča z dne 30. marca 1993, Vardakas/Komisija (T-4/92, EU:T:1993:29, točka 39); glej v zvezi s tem že zgoraj točko 46 teh sklepnih predlogov.

85. Tako je v obravnavani zadevi.

86. Pritožnik Sodišču predlaga, naj sporno odločbo razglasi za nično in odredi ponovno uvedbo njegovega izselitvenega dodatka in povračilo njegovih potnih stroškov od 1. decembra 2017 ter tudi plačilo neizplačanih dodatkov med 1. decembrom 2017 in datumom ponovne vzpostavitve, povečano za obresti.

87. Najprej, v zvezi s predlogom za razglasitev ničnosti sporne odločbe iz zgornjih preudarkov izhaja, da je treba odločbo PMO Komisije z dne 19. marca 2018, s katero je bilo odločeno, da pritožnik od 1. decembra 2017 nima več pravice do izselitvenega dodatka in plačila potnih stroškov, razveljaviti.

88. Potem, v zvezi s predlogom za odreditev ponovne uvedbe izselitvenega dodatka in povračila potnih stroškov pritožnika od 1. decembra 2017 iz zgoraj navedenega prav tako izhaja, da dejstvo, da je pritožnik 3. novembra 2017 pridobil belgijsko državljanstvo, ni vplivalo niti na njegovo pravico do prejemanja izselitvenega dodatka v skladu s členom 4(1), točka (a), niti na povračilo potnih stroškov v skladu s členom 8, Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Ponovna uvedba njegove pravice do teh plačil – če bo Sodišče upoštevalo tu navedeno rešitev – torej izhaja iz sodbe Sodišča, ne da bi moralo Sodišče to ugotavljati posebej. Nasprotno je namreč naloga Komisije, da v skladu s členom 266 PDEU sprejme ustrezne ukrepe, ki izhajajo iz sodbe Sodišča.³³

89. V zvezi s predlogom za odreditev plačila neizplačanih dodatkov med 1. decembrom 2017 in datumom ponovne vzpostavitve, povečanih za obresti, je treba nazadnje opozoriti na to, da člen 91(1), drugi stavek, Kadrovskih predpisov daje Sodišču neomejeno pristojnost v zvezi s spori finančne narave glede uradnikov, v okviru katere lahko organom Unije, če je to potrebno, naloži plačilo zneskov, dolgovanih na podlagi Kadrovskih predpisov, povečanih za morebitne obresti.³⁴ Če se odločba, s katero se je uradniku odrekla pravica do prejemanja izselitvenega dodatka, razveljavi, je torej naloga Sodišča, da Komisiji naloži plačilo dodatkov, ki bi jih morala plačati od izdaje te odločbe.³⁵

90. V skladu s tem je treba Komisiji naložiti, da pritožniku plača izselitvene dodatke in potne stroške, ki jih ni prejel od 1. decembra 2017 do datuma ponovne vzpostavitve njegovih pravic iz tega naslova.

91. Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da je treba zneske, dolgovane na podlagi Kadrovskih predpisov in izplačane z zamudo, obrestovati od vložitve pritožbe v skladu s členom 90(2) Kadrovskih predpisov.³⁶ V skladu s tem je treba terjatve, ki so zapadle že na datum vložitve pritožbe, in sicer v obravnavani zadevi dne 17. junija 2018,³⁷ obrestovati od navedenega datuma, terjatve, ki so zapadle po tem datumu, pa od zadevnega datuma zapadlosti.³⁸ Nazadnje, v zvezi

³³ Glej v tem smislu sodbo Sodišča za uslužbence z dne 5. decembra 2012, *Grazyte/Komisija* (F-76/11, EU:F:2012:173, točka 24 in tam navedena sodna praksa).

³⁴ Glej sodbe z dne 17. aprila 1997, *de Compte/Parlament* (C-90/95 P, EU:C:1997:198, točka 45); z dne 18. decembra 2007, *Weißenfels/Parlament* (C-135/06 P, EU:C:2007:812, točke od 65 do 68 in tam navedena sodna praksa), in z dne 20. maja 2010, *Gogos/Komisija* (C-583/08 P, EU:C:2010:287, točke od 44 do 46 in tam navedena sodna praksa).

³⁵ Glej v tem smislu sodbo Sodišča za uslužbence z dne 5. decembra 2012, *Grazyte/Komisija* (F-76/11, EU:F:2012:173, točki 25 in 26).

³⁶ Glej podrobno v zvezi s tem sklepne predloge generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi *Komisija/IPK International* (C-336/13 P, EU:C:2014:2170, točka 35 in naslednje, zlasti točka 68).

³⁷ Glej zgoraj točko 17 teh sklepnih predlogov.

³⁸ Glej sodbo z dne 15. januarja 1985, *Battaglia/Komisija* (737/79, EU:C:1985:4, točka 10), in tudi nadaljnje sodbe, navedene v opombi 42 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi *Komisija/IPK International* (C-336/13 P, EU:C:2014:2170).

z obrestno mero iz novejše sodne prakse izhaja, da je treba dolgovane zneske povečati za obresti po obrestni meri, ki jo za zadevno upošteveno obdobje Evropska centralna banka (ECB) določi za operacije glavnega refinanciranja, povečani za tri odstotne točke in pol.³⁹

VI. Stroški

92. V skladu s členom 184(2) Poslovnika Sodišča Sodišče odloči o stroških, če je pritožba utemeljena in Sodišče samo dokončno odloči v sporu.

93. V skladu s členom 138(1) navedenega poslovnika, ki se uporablja za pritožbeni postopek na podlagi člena 184(1) tega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

94. Ker je pritožnik Splošnemu sodišču in Sodišču predlagal, naj se Komisiji naložijo stroški postopka, Komisija pa s svojimi predlogi ni uspela, se Komisiji naloži, da nosi stroške pritožnika in svoje stroške, nastale v postopku na prvi stopnji in v pritožbenem postopku.

95. V skladu s členom 140(1) Poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) tega poslovnika, se organom, ki so intervenirali v postopku, naloži, da nosijo svoje stroške. Svetu se zato naloži, da nosi svoje stroške, nastale v postopku na prvi stopnji in v pritožbenem postopku.

VII. Predlog

96. Na podlagi zgornjih preudarkov Sodišču predlagam, naj odloči tako:

1. Sodba Splošnega sodišča Evropske unije (četrti razširjeni senat) z dne 5. oktobra 2020, Brown/Komisija (T-18/19, EU:T:2020:465), se razveljavi.
2. Odločba Urada Evropske komisije za vodenje in plačevanje posameznih pravic (PMO) z dne 19. marca 2018, s katero je bilo odločeno, da Colin Brown od 1. decembra 2017 nima več pravice do izselitvenega dodatka in povračila potnih stroškov, se razglasi za nično.
3. Komisiji se naloži, da Colinu Brownu plača izselitveni dodatek in potne stroške, ki mu niso bili izplačani med 1. decembrom 2017 in datumom, na katerega bo ponovno vzpostavljena njegova pravica izselitvenega dodatka in povračila potnih stroškov.
4. Zneske, ki jih mora Komisija plačati Colinu Brownu, je treba od 17. junija 2018 povečati za obresti po obrestni meri, ki jo za zadevno upošteveno obdobje Evropska centralna banka določi za operacije glavnega refinanciranja, povečani za tri odstotne točke in pol. Zneske, ki so zapadli že 17. junija 2018, je treba obrestovati od navedenega datuma, pozneje zapadle zneske pa od zadevnega datuma zapadlosti.

³⁹ Glej na primer v zvezi z javnoupravnim pravom sodbe Splošnega sodišča z dne 3. julija 2019, PT/EIB (T-573/16, EU:T:2019:481, točka 444); z dne 3. oktobra 2019, DQ in drugi/Parlament (T-730/18, EU:T:2019:725, točka 118), in z dne 19. decembra 2019, Wehrheim/ECB (T-100/18, neobjavljena, EU:T:2019:882, točka 115); poleg tega glej tudi sodbo Sodišča z dne 20. januarja 2021, Komisija/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39, točka 129). Obrestna mera ECB, na kateri temeljijo njene operacije glavnega refinanciranja, povečane za tri odstotne točke in pol, ustreza obrestni meri iz člena 116(5), točka (a), v povezavi s členom 99(2), točka (b), Uredbe (EU, Euratom) 2018/1046 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. julija 2018 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije (UL L 193, 30.7.2018, str. 1), na splošno določeni za plačila Unije, plačana po izteku plačilnih rokov, za katera ni določeno drugače.

5. Komisija nosi svoje stroške in stroške Colina Browna, ki so nastali v postopku na prvi stopnji in v pritožbenem postopku.
6. Svet Evropske unije nosi svoje stroške, ki so nastali v postopku na prvi stopnji in v pritožbenem postopku.